

Arrest

nr. 184 152 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2015, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 24 oktober 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 oktober 2015.

Op 15 februari 2006 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2010 wordt de beslissing genomen dat verzoeker, op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt, gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar.

Op 15 juli 2010 wordt deze arbeidskaart B geweigerd.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 51 625 van 25 november 2010 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 januari 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 november 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 101 459.

Op 20 november 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 25 november 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissingen, dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 180 673 van 12 januari 2017 wordt verworpen.

Op 3 september 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 september 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“S., G. geboren op (...)1981 te S. (R.R.nr. xxxxxx) Nationaliteit: Nepal Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 03.09.2015, na indiening gevolgd door een positieve adrescontrole op 29.09.2015,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder zijn onafgebroken verblijf sedert 2005, zijn inspanningen om Frans en Nederlands te leren, zijn werkwillegheid, zijn vrienden- en kennissenkring die een verwijdering uit België als inhumain beschouwen, de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, de opbouw van het centrum van zijn belangen alhier in de bijna 10 jaar van ononderbroken verblijf, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocédure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag op dag van aankomst dd. 24.10.2005, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 20.02.2007 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) door middel van de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, hem betekend dd. 21.02.2007.

De duur van de procédure - namelijk om en bij 1 jaar 3 maanden en 28 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. In de plaats daarvan zocht hij tevergeefs zijn toevlucht tot regularisatieprocedures. Hij is dus zelf grotendeels verantwoordelijk voor de duur van zijn verblijf.

-Op 14.12.2009 deed hij voor het eerst beroep op art. 9 bis. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 18.08.2010 ten gronde geweigerd. De beslissing was voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 model B, hem betekend dd. 24.08.2010. Het beroep tot nietigverklaring dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RW) indiende, werd verworpen dd. 25.11.2010.

-Vervolgens diende hij dd. 08.09.2011 een aanvraag in op grond van art. 9 ter. Dientengevolge werd hij voorlopig in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De aanvraag werd ten gronde geweigerd op 25.11.2013. Aan de verzoeker werd een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 betekend dd. 25.11.2013. Hij ging hiertegen in beroep bij de RW.

-Op 26.01.2011 deed hij opnieuw beroep op art. 9 bis. Dit verzoek werd ten gronde geweigerd op 07.03.2012, met betekening op 21.05.2012. Opnieuw ging hij in beroep bij RW.

-Huidig regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis is aldus het 3de op rij op basis van dit wetsartikel.

Uit een dergelijk precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie. De duur van een regularisatieprocedure vormt geen critérium op basis waarvan een machtiging tot verblijf kan worden verleend. In deze context dient opgemerkt te worden dat de verzoeker op geen enkel moment van zijn verblijf gemachtigd werd tot verblijf.

Heden blijft de verzoeker volhouden dat zijn leven gevaar zou lopen bij een terugkeer naar het herkomstland en dat art. 3 EVRM en art. 1 van het verdrag van New York, geschonden zouden worden, dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit en dat men een belangenafweging dient te maken (het proportionaliteitsbeginsel), dat er een parallel is met de wet van 22.12.1999 (het gelijkheidsprincipe), dat een gedwongen terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en traumatisch zou zijn, het geheel van al deze elementen met verwijzing naar de Omzendbrief van 19.02.2003, dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn.

Vooreerst moet geduid worden dat de verzoeker zich niet kan beroepen op een toepassing van de wet van 22/12/1999, daar hij zich ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied bevond daar hij zelf verklaarde op 24.10.2005 in België te zijn aangekomen. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. Het is aan de verzoeker om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Het feit dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch

vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

De vereiste om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijf plaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert, terwijl hij het bedoelde voordeel bekomen heeft ingevolge een binnenkomst buiten alle wettelijkheid om en een precair verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer of een terugleiding naar de grens in. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoeker zelf de nodige stappen dient te ondernemen om België te verlaten.

Nergens uit blijkt dat art. 3 EVRM en art. 1 van het verdrag van New York, geschonden zouden worden. De bevoegde asielinstanties hebben de verzoeker niet erkend als vluchteling. Hij brengt heden geen nieuwe elementen of stavingstukken aan, zodat op geen enkele wijze afbreuk wordt gedaan aan de definitieve beslissing van de asielinstanties. Hij legt enkel een "Earthquake victim family identity card 2015" voor, betreffende de aardbeving in Nepal, waaruit blijkt dat zijn familie (2 vrouwen, 1 man) geld heeft ontvangen van de Nepalese overheid nadat hun woning volledig vernield was. In deze context past het te vermelden dat de verzoeker naar eigen zeggen sedert 05.12.1979 gehuwd is in het herkomstland met S. S., geboren op (...) 1979. Bovendien is hij de vader van N., S., een meisje geboren op 04.01.2001 te D., Kathmandu (asielrelaas dd. 10.02.2006). Hieruit blijkt dat het centrum van zijn belangen zich in Nepal bevindt. Hij legt een getuigenis voor, dat hij probleemloos werk kan vinden in Aziatische keukens.

Het is de betrokkene echter niet toegelaten om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren in België. Hij toont daarentegen niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten kan verwerven uit tewerkstelling om in de eigen levensbehoeftes en die van zijn gezin te voorzien.

Het staat de betrokkene vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft om een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de argumentatie van de betrokkene niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Niets verhindert de betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Omtrent de grond: langdurig verblijf, humanitaire en economische redenen, duurzame lokale verankering," waaronder zijn verblijf op het Belgische grondgebied sedert zijn inmiddels afgewezen asielaanvraag in 2005 en het bezit van een attest van immatriculatie, zijn vorig regularisatieverzoek op grond van de instructies van 19.07.2009 dat ten gronde werd geweigerd, de vergelijking met art. 2,4° juncto 9,9° van de Regularisatiewet, zijn inspanningen om Frans en Nederlands te leren, zijn werkwillegheid, zijn vrienden- en kennissenkring die een verwijdering uit België als inhumaan beschouwen, de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, de opbouw van het centrum van zijn belangen alhier in de bijna 10 jaar van ononderbroken verblijf, hebben zoals de titel van de rubriek het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak."

Op 26 november 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint à Monsieur :

De heer:

Nom, prénom/A/aam, voornaam: S., G.n

date de naissance/geboortedatum : (...)1981

lieu de naissance/geboorteplaats : S.

nationalité/nationaliteit : Nepal

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dans les 7 jours de la notification de décision. binnen 7 dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum

(...)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst."

Verzoeker heeft twee beroepen ingediend tegen beslissingen genomen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- het beroep met rolnummer 101 459 tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard;
- huidig beroep met rolnummer 183 058 tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 november 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling wordt verzoeker geacht afstand te doen van "het eerder ingediende beroep", met name het beroep met rolnummer 101 459.

Ter zitting wordt dit meegedeeld en de raadsvrouw van verzoeker wijst erop dat de oudste aanvraag ongegrond werd verklaard in tegenstelling tot de meest recente zodat verzoeker meer belang heeft bij de behandeling van de ongegrond verklaarde aanvraag, zijnde de zaak RvV 101 459. In dit verband merkt de verwerende partij op dat inzake de belangenkeuze, het niet is omdat in geval de Raad de ongegrond verklaarde aanvraag zou vernietigen, de in deze zaak oorspronkelijk ontvankelijk verklaarde aanvraag opnieuw ontvankelijk dient te worden verklaard.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt meer belang te hebben bij de behandeling van de ongegrond verklaarde aanvraag, aangezien deze beslissing inhoudelijk ingaat op de grond van de zaak. Nu verzoeker zijn belang erbij aantoonst dat de Raad oordeelt op grond van het eerder ingediende verzoekschrift, wordt die zaak behandeld en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het later ingediende beroep, met name het huidige beroep, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 EVRM doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

3.1.2. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de

betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengengeseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt dat voor de totstandkoming van het *in casu* bestreden bevel een concrete beoordeling en appreciatie vereist waren (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De exceptie dient te worden verworpen.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen het bestreden bevel, dat luidt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"Betreffende het tweede middel (gericht tegen bevel om het grondgebied te verlaten)

Verzoekende partij ontwikkelt in het inleidend verzoekschrift tevens een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder laat gelden dat de vordering tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), echter in principe onontvankelijk is, daar verzoekende partij nalaat aan te tonen dat deze beslissing en de onontvankelijkheidsbeslissing dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld.

Het is dan ook slechts volledigheidshalve dat verweerder het volgende opmerkt.

Verzoekende partij acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu 'indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden', alsmede dat 'nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag'.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet om reden dat verzoekende partij niet over de nodige documenten beschikt.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten maakt onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (RvS nr. 222.740 dd. 05.03.2013)

Zie ook

"Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd." (RvV nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

Verzoekende partij haar verwijzing naar de arresten nr. 77.128 en 77.130 is ter zake niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Terwijl ook de verwijzingen naar de arresten nr. 96.099 dd. 30.01.2013 en nr. 123.355 dd. 29.04.2014 niet dienstig zijn, daar waar deze arresten een ongegrondheidsbeslissing in het kader van art. 9ter Vreemdelingenwet en een bevel betroffen.

Verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, verzoeker is niet in het bezit van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de motieven opgesomd in het bevel enkel een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen en dat nergens wordt vermeld dat dit bevel een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag. Dit feit op zich brengt mee dat het bestreden bevel niet afdoende is gemotiveerd en dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting in hoofde van de verwerende partij. Vervolgens meent verzoeker dat, nu de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden vernietigd, ook het bevel moet worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat, wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Alleszins wordt er op gewezen dat *in casu* de afstand werd vastgesteld van het beroep ten opzichte van de beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn redenering dat de vernietiging van de ene beslissing ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten meebrengt.

Waar verzoeker aanvoert dat een motivering ontbreekt inzake het feit dat de eerste bestreden beslissing aan de grondslag ligt van de tweede bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat het volstaat dat in een bevel verwezen wordt naar de desbetreffende bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast en dat de verwerende partij bij het nemen van het bevel rekening houdt met hetgeen bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en inzake de termijn met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een wettelijke bepaling is die zou vereisen dat het bevel om het grondgebied te verlaten nog overige motieven bevat, met name inzake het resultaat van een ingediende aanvraag. De omstandigheid dat in het bestreden bevel niet wordt vermeld *“dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag”*, nog daargelaten de vraag of dit het geval zou zijn, brengt *in casu* niet de schending mee van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert in het middel geen andere argumenten aan die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht zoals aangevoerd in het middel kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijst de Raad naar het meer recente arrest van de Algemene Vergadering van de Raad nr. 115 993 van 19 december 2013 in andere zin:

“Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigd immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van “beide beslissingen”.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut

juridiquement en être détaché” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).”

Alleszins wordt er op gewezen dat er *in casu* geen redenen voorhanden zijn om de beslissing tot weigering van verblijf te vernietigen, zoals blijkt uit de ongegrondheid van de hierboven besproken middelen. Evenmin werden middelen of middelonderdelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond geacht.

Het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

5. Korte debatten

De afstand wordt vastgesteld wat de eerste bestreden beslissing betreft. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing van 26 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2015, betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET